

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

11. De Purgatorio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

quod initio dixi, etsi omnia ista supplicia gravissima sint, Deo tamen, caeloque privari, omnibus illis acerbius futurum ex virorum sanctissimorum sensu: nam praeter S. Augustinum supra allatum, tam luculenter id asserit S. Chrysostomus, ut mille gehennas inferiorum cum illa privatione non putet esse comparandas. Novi, inquit, quod plurimi tantam gehennam pertimescant, ego tamen illius gloriae amissionem multo amarior quam ipsius gehennae dico esse supplicium: & si aliquis mille ponat gehennas, nihil tale dicturus est, quale est à beatæ illius gloriae honore repelli, exorsumque esse Christo, & audire ab illo: *Non novi vos.* atque hæc est sententia D. Thomæ & plurimum Theologorum, quia est privatio summi boni, cum omnis pœna sensus bono dumtaxat inferiori, quod est incolumitas propria, illos privet.

CONSID. XI.

De Purgatorio.

I.
Purgato-
rij.
In Ps. 37.
Serm. 4.
tom. 10.

Gravissimas esse pœnas Purgatorij tum auctoritas sanctorum Patrum, tum ratio declarat. S. Augustinum si audimus; Gravior, inquit, erit ille ignis quam quicquid homo potest pati

in hac vitâ: & amplius in aliquo sermone, in quo duriorum futurum ignem illum asserit, quam quicquid in hoc sæculo pœnarum sentire, aut videre, aut cogitare quis possit. Quod ipsum adfert & probat S. Thomas in 4. S. Gregorius in Psal. 3. penitentialem ad illud Prophetæ dicentis, *Domine ne in furore tuo arguas me.* ita loqui Prophetam existimat: Scio futurum esse, ut post hanc vitam alij flammis expientur purgatorij, alij subeant sententiam æternæ damnationis: sed quia illum transitorij ignem omni tribulatione præsentis æstimo intolerabiliorem; non solum in furore æternæ damnationis opto non argui, sed etiam in ira transcuntis timeo purgationis purgari.

Ad quod benè concipiendum distinguenda est duplex pœna purgatorij: una damni, qua retardatur anima à visione Dei: altera sensus, quam utramque etiã in minimo gradu excedere maximam hujus vitæ probat hoc modo S. Thomas: Quando aliquid magis desideratur, tantò ejus absentia est molestior: atqui affectus, quo desideratur summum bonum post hanc vitam, est intensissimus; tum quia non retardatur mole corporis, tum quia tempus fruendi summo bono jam advenit, nisi aliquid impediret;

diret; hinc de retardatione, quam culpâ suâ vel negligentia anima posuit, summop re dolet, ei que magis, quam ignis supplicio cruciatur.

3. Deo displicet reus utriusque pœnæ.
 Jam mecum considero, quantum displiceat Deo is qui socordia suâ pœnas illas sibi accersit quam Beata Virgini, Angelo custodi, patronisque parum sit gratus, & sibi uni quam injuriosus. Displicet quidem Deo, cujus natura bonitas, quem ad tantum supplicium irrogandum contra propensionem suam inducit; mallet enim Deus culpam non esse, quam eam pœnâ persequi, de suo semper bonus, de nostro justus; idcirco tam sæpè ac serò nos monet, ut fugiamus à facie arcûs, hoc est, justitiæ peccata ferientis, & castigantis, ad quod gratiam ipse prærogat.

4. Quam mallet habere in celo.
 Deinde quam libentius videret Pater filij amantissimus filium suum inter delicias cælestes laudum cantica cum cæteris beatis ingeminantem quam inter flammâs gementem, & serò nimis væcordiam suam in cupiditatibus frænandis incusantem. Denique si amor patriæ differt specie, ut quidam volunt, ab amore multoque nobilior est, & præstantiâ antecit, Deoque gravior est, quis non videt Deum optimū maximum, qui amat, ut ametur, & amoris in suis filiis flammâs ardentissimas

optat accendi, hanc amoris & laudis retardationem à filij negligentia & socordia profectam agris oculis non aspicere?

Idem esto iudicium de B. Virgine, quæ Deum intentissimè amari & laudari unicè desiderat, quæ sanguinem Filij ad delendas culpas & pœnas illis debitas impendi à miseris hominibus optat & procurat, quantum potest, qui dum id à nobis negligi per nescio quam vesaniam incuriam videt, & ob id inter flammatarum incendia retardari, non potest non miseri simul & stultitiam nostram incusare. Quod ipsum & Angelum custodem & cæteros Patronos nostros malè afficere existimo, & unâ simul ad nostri commiserationem, & socordiam simul detestationem omnes provocari.

6. Gaudent dæmones ob dilatâ ejus felicitatem.
 Dæmonibus verò etsi non detur in hominem tam sæviendi facultas, non deest tamen gestienti, & de pœnis nostris ac gemitibus, ac retardatione à possessione gloriæ exultandi materia, cum eos, quos in sedes, quibus exciderunt, evehendos norunt, per tot cruciatus & lamenta promoveri tam lentè contuentur: cumque ipsi suis artibus socordiam istam, ob quam punimur, aluerint, aliquem victoriæ qualiscumque gustum, & fructum hauriunt.

Ipse se accusat.
 Quam verò se ipsum desidiâ que suam accuset homo, qui
 Z z z tantal.

5. Et B. Virgo.

6. Gaudent dæmones ob dilatâ ejus felicitatem.

Ipse se accusat.

tan illis cupiditatibus tantum malorum emerit, qui quod exigua patientia, & corporis castigatione devitare, & redimere poterat, tam multiplicatis in centuplum tormentis & doloribus persolvere cogatur, quis non videt? Rectè S. Bernardus mollitiem animi, qua hinc aspera declinamus, quibus peccatis facere satis possemus, vocat crudelem misericordiam, qua mutatis, inquit, non effugitis penitentiam, quia malum impunitum esse non potest, & quod non punitur hinc propria voluntate, alibi punitur, in quibusdam sine, & in quibusdam cum fine, sed longè acerbius quàm hujus vitæ tempore. An aliquis non haberetur insanus, qui cum posset exiguo dispendio omnia quæ vel scelerati, vel Christi Martyres in hac vita passi sunt, declinare, id refugeret, cum tamen isti tormentorum Oceano brevi se immergendum cognosceret? Id agunt, qui sibi in hac vita parcunt: nunquam enim, ait S. Augustinus, & ex eo S. Antoninus, in carne tanta inventa est pœna, licet mirabilia passi sint Martyres, & multi nequiter iniqui tanta sæpè sustinuerint supplicia.

*In declam.
Ecce nos.*

*L. 1. de
penitentia.*

Anno

1583.

n. 9.

7.

*Pœnarum
purgatorii
gravitas.*

Expertis credendum. Wadingus in Annalibus suis ita loquitur: Alter è fratribus languens ex fluxu sanguinis petivit animæ suæ, ut moreretur. Apparens ei Ange-

lus Domini dixit; propterea illi inflicta fuisse hæc mala, ut peccatis satisficeret, dari illi optionem, ut integro anno illa patiatur, vel per diem unum crucietur ignibus purgatorijs. Optavit ille secundum: munitus sacramentis moritur, ad purgatorium descendit; ibi dum per horam unam cruciatur, annum se ibi detentum conqueritur: sed Angelus unam dumtaxat horam elapsam asserit, corpus adhuc jacere insepultum. Rogavit pactum rescindere liceret, plures annos se paratum morbi dolores perpeti. Impetrat & corpori redditur, narravitque astantibus, quos ab obitu brevi illo tempore passus sit cruciatus. De alio similia legimus apud S. Antoninum p. 4. tit. 14. c. 10. ubi habet quæ hinc narro.

Vide verò quàm levibus de causis hominum quidem opinione, sed non Dei judicio, non horam, sed dies, & menses aliqui in istis ardoribus pœnas atrocissimas dederint. Congerit nonnulla ex ordine S. Dominici, S. Antoninus, nonnulla etiam Zacharias in annalibus Capucinatorum, & ex nostra Societate Lancitius in suis opusculis: ac primus quidem, concionatorem magni zeli, qui veste gemmis resperfa ob animas ad Christum adductas, & monile gestans in pectore ob rectam intentionem, coronam auream gloriæ redi-

redimitus apparuit, uno tamen mense luxit in purgatorio ob nimiam cum sæcularibus familiaritatem, & verba solatij cum illis habita: alter tibias adustas socio ostendit, quòd satis magnam curam in referendis ad sartorem veteribus caligis non habuisset: alter, quòd somni conciliandi gratiã vinum purum bibisset; alter verò, quòd nimio affectu colle-ctaneis suis adhæsisset; alter brachiis adustis, quòd balneum sine licentia ingressus esset; alius Joannes nomine concionator insignis septem dies se in istis ignibus cruciatum dixit, quòd in gratis Deo referendis non eam, quæ exigitur, curam attulisset, & captandis confabulando recreatiunculis, & aliquibus commodis corporis nimium studuisset: alter insignibus item talentis præditus licet facie fulgidã & collo aureo, apparuisset, pectus tamen & latus totum combustum ostendit, quòd ad nova ædificia nimium ardorem animi attulisset, & ob ista in præcibus distractiones passus esset.

De P. Antonio Cynè, viro sanctissimo, & prodigiis claro supra mentionem feci, qui visione ad tempus aliquod privatus pro culpa defectu vigilantie non cognita.

Alter verò, ex eodem Capucinatorum Ordine, Bernardus nomine, virginitatis custos integerrimus,

meritorum plenus, & miraculis illustris, quòd Superiorum voluntati, qui ut corporis castigaciones moderaretur, cum monuerant, non acquievisset, septem dies à Dei visione retardatus est: alij ob fabulas & verba jocosa in medijs flammis cum stupore sunt visi.

Inter nostræ Societatis homines ob nimium in studia non necessaria ardorem, pœnas ibi luisse unum aliquem; alterum ob nimiam in vocatione vacillationem severè & diu castigatum fuisse legimus: hæc ed majorem in vitandis venialibus curam adhibendam meritò socordie nostræ excitandæ sufficere mihi videntur.

CONSID. XII.

De Timore sancto.

Timor, quem præcedentes I. consideraciones excitant, est ^{Timor} potissimum timor pœnæ & servorum stimulus, quos è torporis ^{duplex} lectulo nõ timor offensæ servilis, ^{servilis} sed scuticæ aut baculi exsilire ^{& filialis.} compellit: hîc de timore sancto agimus, qui cum charitate conjunctus est, & magis offensam Dei pertimescit, quàm pœnam, neque tam à se castigacionem avertere conatur, quàm cavere ne oculos ejus offendam, benevolentiam

Zzz 2